

Ungarisch

„WIR HABEN GEHÖRT: GOTT IST MIT EUCH“ (Sach823)

Veränderung in der Kirche leben – ehrlich und zuversichtlich

Pásztorlevél

2024 nagyböjtjére

Dr. Georg Bätzing, Limburg püspöke

Kedves Testvérek!

Az év első néhány hónapjában sok könyvelési osztályon nagy a feszültség.

El kell készíteni az éves beszámolót és mérleget kell készíteni az elmúlt év pénzügyi helyzetéről. A nyereséget és a veszteséget mérleget egymással szemben, és ezután látható, hogy az év sikeres volt-e a vállalat számára: a végeredmény vagy nyereség, vagy veszteség.

Sok ember számára a számvetés akkor is kínálja magát, amikor egy évre vagy egy életszakaszra kell visszatekinteni. Sikereket és kudarcokat, növekedést vagy stagnálást mérleget abban a reményben, hogy a mérleg nyelve a pozitív irányba billen. Ez mélyen emberi dolognak tűnik. Ha azonban megpróbáljuk "lezárni az évet" a világ tágabb összefüggésében, a dolgok sötétben festenek. A bizalom mérlege, hogy sikerülhet a menekülés és az elmozdulás okait ellensúlyozni, és legalább lassítani az ökológiai és gazdasági következményekkel járó éghajlati válságot: negatív. A remény egyenlege, hogy az emberek talán egyszer rájönnek, hogy a terror és a háború nem változtat semmit sem jobbra: negatív. Igen, a világ ismét sokat veszített; számtalan ember veszítette életét.

És az egyházban is sokat veszítettünk. Túl sokan fordítottak hátat nekünk, ezúttal is olyan okokból, amelyek nagyon különbözőek lehetnek. Az egyházat elhagyók riasztóan magas száma mögött olyan egyének állnak, akik számot vetettek és döntést hoztak maguknak. És én azt mondom: sajnálom mindannyiukat.

ABBRÜCHE SIND NICHT ZU LEUGNEN

Amit intuitív módon már régóta érzünk, és amit az éves statisztikák is bizonyítanak, azt néhány hónappal ezelőtt egy új egyháztagsági felmérés (SME)¹ megerősítette. Több mint 5000 embert kérdeztek meg reprezentatív alapon a teljes lakosságra, vallásosakra és nem vallásosakra, templomba járó és nem vallásosakra vonatkozóan - és először elemezték az adatokat a katolikus egyházra vonatkozóan is. Az eredmények mindkét nagy egyház esetében a folyamatos hanyatlás képét erősítik meg: a tagvesztés gyors ütemű, és társadalmi jelentőségük egyre csökken. Hazánk lakosságának már csak 48 százaléka tartozik a két nagy egyház valamelyikéhez - és még kevesebben hisznek abban, hogy van Isten, aki Jézus Krisztusban ismertté tette magát. Az egyházzal, mint intézménnyel szembeni kritika megerősítést nyer, ugyanakkor megcáfolódik az a tézis, hogy az emberek vallásosságukat kiviszik az egyházakból, úgymond a magánszférába. Az egyházakon kívül megélt hit gyakorlatilag nem létezik; a vallási meggyőződéseknek gyakorlatilag nincs jelentősége az emberek életvezetése szempontjából. Országunk egyre szekularizálódik, és a lakosság többsége vallási szempontból alig megközelíthető. ist kaum noch religiös ansprechbar.

A hívek hűségéről szóló nyilatkozatok szintén egy drámai válság képét festik le: A katolikusoknak mindössze 4 százaléka, a protestánsoknak pedig 6 százaléka állítja, hogy még mindig szorosan kötődik egyházához. A bizalom, különösen a katolikus egyházba vetett bizalom óriási mértékben csökkent. És a katolikusok majdnem fele

gondolkodik azon, hogy elhagyja az egyházat, és csak egyharmaduk zárja ki ezt elvben. Végzetes lenne elhallgatni vagy elbagatellizálni ezeket a fejleményeket. Őszintének kell lennünk, és búcsút kell mondanunk a kirakatpereknek. Az ilyen tömeges lemondások elszomorítóak, és be kell ismernünk magunknak: Már régóta nem tudjuk nemzedékről nemzedékre továbbadni hitünket és az egyházhoz való kötődésünket.

A VALÓSÁG BARÁTSÁGOSAN TALÁLKOZIK VELÜNK

A személyes gyászfolyamatokhoz hasonlóan egyházi körökben is van a lázadás és a bűnösök keresésének szakasza. Egyesek számára a "gonosz" világ a növekedés, a wellness és a nemek iránti megszállottságával; a korszellem, amely már régóta pusztítást végez az egyházban. Az ilyen leegyszerűsített narratívák egyre több támogatóra találnak, de éppoly kevés segítséget jelentenek, mint a másik oldalra való hibáztatás: Nem a német katolikusok azok, akik egyre inkább elhatárolódnak az egyetemes egyháztól, hanem Róma, amely a reformokra való tartós nem hajlandóságával és a visszaélések strukturális okainak őszintétlenségével egyre több embert készítet elhatárolódásra.

Lehet, hogy mindkét oldalon van egy szemernyi igazság, de a csalódottság, a fáradtság és a szomorú tehetetlenség nem hárítható el a helyzet leegyszerűsítésével és a felelősség áthárításával. Ez inkább megakadályozza a kiutak és új perspektívák keresését. És mindenekeelőtt ez egyfajta hitetlenség is, mert nem bízunk Istenben, hogy most jeleket ad nekünk - prófétai jeleket, amelyek a jövőbe mutatnak.

Én személy szerint régóta tartom magam ahhoz a meggyőződéshez, amely sok tapasztalaton alapul: A valóság kedvesen találkozik velünk. Hiszen a mi Istenünk a történelem Istene. Hisszük, hogy megmutatta magát világunk terében és idejében, amikor Jézus emberré lett. Ez a hit valósága. És ezért a mai világ valósága számomra az isteni nyomok felfedezésének helye is. Csak nem szabad szemet hunynunk az előtt, ami körülöttünk, közöttünk és bennünk történik. Még ha az első pillantás kijózanító és kiábrándító is, szükséges ahhoz, hogy egy második pillantásra esetleg felfedezzünk valamit, ami megtöri a korábbi mintákat, kitágítja gondolkodási szokásainkat, és segít valami újnak a beindításában.

A MINTÁK MEGTÖRÉSE ÉS A GONDOLKODÁSI SZOKÁSOK MEGVÁLTOZTATÁSA

A valóság barátságos hozzánk. Vessünk tehát egy második pillantást a gyülekezeti tagságról szóló tanulmányra. És ez számomra valami meghökkentő dolgot tár fel:

► Bár nagyon sokan kilépnek a katolikus egyházból, a katolikusok érzelmileg nehezen viselik ezt. A közömbösség helyett az egyházból való kilépés gyakran haraggal és dühvel jár. Sokan szenvednek attól, hogy kiléptek. Ez jó kiindulópontja lehetne egy párbeszédnek.

► Azok, akik megmaradnak, elvárják, hogy az egyház a szegénység ellen és az igazságosságért dolgozzon, és ezt tükrözi a felekezeten kívüli tagok túlnyomó többsége is. A menekültekért, a klímavédelemért és a szegénység ellen való kiállás nyilvánvalóan még mindig hitelességi kritérium az egyház számára a nyilvános megítélés szempontjából.

► Gyakran hallom a kritikus hangokat, amelyek szerint egy állítólag "csendes többség" szkeptikus a katolikus egyház reformfolyamataival kapcsolatban. A reprezentatív felmérés ennek az ellenkezőjét bizonyítja. A katolikusok elsősorban 96 százaléka mondja: "Az egyháznak alapvetően meg kell változnia, ha jövője akar lenni". A legfontosabb kérdések között pedig a homoszexualitás pozitív megközelítése, a laikusok valódiabb részvétele, a házasság vagy a cölibátus szabad megválasztása a papok számára és a nagyobb ökumenikus együttműködés szerepel. Ez azonban azt jelenti, hogy az a törekvés, hogy a hívek körében tapasztalható alacsony elfogadottság ellenére bizonyos normákat fenntartsanak, valószínűleg még több védekező reakcióhoz, konfliktushoz és az egyházat elhagyó emberekhez fog vezetni. A reformok biztosan nem fogják megoldani a katolikus egyház minden problémáját, de reformok hiányában azok csak súlyosbodni fognak.

► Megdöbbenőnek tartom, hogy a katolikus egyház tagjainak fele önkéntes munkát végez - ez lényegesen több, mint az átlagnépesség. Ennek megvannak az okai. Mondjuk, miért olyan fontos számunkra a közösség és mások jóléte!

► A bérálás és az elsőáldozás jóváhagyási aránya továbbra is magas. Lakosságunk egyharmada járt már egyházi napköziben. Az egyházi gyermek- és ifjúsági munka programjait továbbra is igénybe veszik. Ezzel szemben az is világos, hogy akik fiatalokként nem kerülnek kapcsolatba az egyházzal, azok később sem valószínű, hogy kapcsolatba kerülnek.

► És végül, az egyházaknak még mindig nagy a hatósugara. Mindenekelőtt az egyházi helyszínek és plébániák, a Caritas létesítményei, az oktatási munka és a tanácsadási szolgáltatások vannak hatással a társadalomra. A válaszadók egyharmada nyilatkozott úgy, hogy kapcsolatban áll egyházi személyekkel és szervezetekkel.

NEM VAGYUNK A VÉGÉN: ISTEN MEGNYITJA A JÖVŐT

Mi következik mindezekből a felismerésekből, kedves hitben élő testvéreim? Nem vagyunk a végén. De az egyháznak egy nagyon sajátos társadalmi formája, amely az elmúlt 150 évben meghatározó volt, a végéhez közeledik. A hit forrásai ma is bugyognak, mert Isten kitart ígéretei mellett. Szilárdan hiszem ezt, ezért találok bátorítónak Zakariás próféta szavait: "Így szól a Seregek Ura: Júda emberét minden nyelvből a nemzetek emberei megragadják a páncéljánál fogva, és megragadják, mondván: Veled megyünk, mert hallottuk, hogy Isten veled van" (vö. Zak 8,20-23).

Isten velünk jár, ez a hitben élő emberek alapvető tapasztalata; mellettünk jár a názáreti rabbi, Jézus Krisztus, Isten Fia személyében - ezt vallják a keresztények. És ez motiválja az embereket, hogy maguk is elinduljanak és menjenek, mert ahogy Fulbert Steffensky (*1933) teológus fogalmaz: "mintha a misztériummal kapcsolatba kerülő emberek nem bírnák ki a régi helyükön; [...] elmennek és máshol keresik boldogságukat és üdvösségüket. Nyugtalanság a hagyományos helyen, elégedetlenség a régi helyekkel, elhagyják a régi házakat, elmennek, újat keresnek - ez a hit alapmozgása. Mit tesznek ezzel a mi letelepedett egyházaink? „

A KÍVÁNCISISÁG ELINDÍTÁSA ÉS FELKELTÉSE

Nagy a kísértés, hogy csak a belső egyházi tevékenységekre koncentráljunk, amikor a világ nyilvánvalóan nem akar többet tudni rólunk. De a visszavonulás sosem volt igazán ígéretes a jövőre nézve. Ellenkezőleg, meggyőződésem, hogy nem szabad azt kérdeznünk, hogy mi lesz velünk. Önzetlenül kell élnünk a hitben - személyesen és közösségi formákban; és a hitet minden dimenziójában fel kell ajánlanunk, amennyire csak tudjuk. Tegyük önzetlenül, és beszéljünk arról, hogy miért tesszük, miért fontos ez nekünk, és mi hajt bennünket legbelül.

Talán az elmúlt évtizedekben túlságosan természetesnek vettük, hogy az emberek tudják, mi az egyház, és mi a hit. Nem, nem szabad ezt természetesnek vennünk, és el kell kezdenünk úgy találkozni az emberekkel minden egyházi tevékenységünkben és a személyes életünkben, hogy elkezdjenek kérdéseket feltenni. Számomra ez egy fontos impulzus. És hogyan kellene ennek megtörténnie? Szándékosan tartózkodom a megoldásokkal vagy stratégiákkal, mert azoknak aligha lesz hatása "kívülről" vagy "felülről". Akkor lesz hatékony, ha ott próbáljuk ki közösen, ahol a hitünket éljük: az egyházi helyszíneken, a plébániákon, az istentiszteletekkel rendelkező központokban és intézményekben. Talán jó kiindulópont lenne, ha az új egyháztanácsok józanul és őszintén megállapodnának a plébánián tapasztalható realitásokról, és az egyháztagsági felmérés eredményei alapján közösen megfogalmaznák, hogy a jövőre nézve hol akarnak prioritásokat meghatározni. Egy ideje már felfigyeltem a Katolikus Szociális Nevelési Központok Szövetségének reklámplakátjára, amely nagy betűkkel kérdezi: Ön az a változás, amelyre társadalmunknak szüksége van? És én azt gondolom magamban: Igen, én szeretném megélni azt a változást, amire egyházunknak szüksége van. Legszívesebben sokakkal együtt tenném ezt.

Limburg, zum 1. Fastensonntag 2024

Ihr Bischof

Továbbgondolandó kérdések - újragondolandó kérdések:

KÉSZLETET VESZEK:

- ▶ Lehetséges ez hittel? Hogyan?
- ▶ Hogyan értékelem az egyház helyzetét?
- ▶ Mit viszek a gyülekezetbe?

ŐSZINES VAGYOK:

- ▶ Milyen kérdéseim vannak?
- ▶ Hol tapasztalok változásokat az egyházban?
- ▶ Hol beszélek másokkal az egyházzal?
- ▶ Kivel beszélek az egyházzal kapcsolatos gondolataimról?

Bibliatanulmány a lelkipásztori ígéről...

A VALÓSÁG BARÁTSÁGOS:

- ▶ Hol tapasztalom ezt?
- ▶ Mi segít abban, hogy ezt lássam?
- ▶ Hol látom Isten nyomait a világban?

ELINDULTAM:

- ▶ Hogyan közelítek meg az embereket?
- ▶ Mit mondjak nekik a hitemről?
- ▶ Hogyan alakítom a jövőt?
- ▶ Hogyan javulnak a dolgok?

AZ EMBEREKKEL VAGYOK:

- ▶ Hol látok rászoruló embereket?
- ▶ Kikért állok ki?
- ▶ Hogyan segítek másoknak?
- ▶ Hogyan beszélek a hitemről?

